

ПРИКАЗКА ЗА СЕДЕМТЪ ГАРВАНИ

(по братя Гримъ)

Едни родители имали седемъ деца — все момчета. Тѣмъ много се искало да си иматъ и едно момиченце. Най-после желанието имъ се изпълнило. Родило имъ се малко златокосо момиченце, но то било много слабичко и за отглеждането му трѣбвали много грижи.

Еднажъ бащата пратилъ най-голѣмото момче бързо да донесе вода. Съ него отишли и другитѣ му шестъ братя. Като стигнали на кладенеца, тѣ се заиграли. После почнали да се препиратъ — кой да налѣе стомната и, за голѣма тѣхна беда, изтървали я въ кладенеца. Дълго се мжчили да я извадятъ, но той билъ дълбокъ, а и стомната, като падала се спускала.

Момчетата се изплашили много. Тѣ не се решавали да се върнатъ дома си. Боели се отъ родителитѣ си. Баща имъ дълго чакалъ и най-после изгубилъ търпение.

— Пакъ сж се заиграли нѣкжде тия непослушни момчета и сж забравили кжде съмъ ги пратилъ, казаль той.

И като виждалъ колко много е потрѣбна водата, а тѣ все още не идватъ, въ гнѣва си извикалъ:

— Дано даде Господъ всички на гарвани да станете!

Бацината клетва се изпълнила. Още не свършилъ думитѣ си, надъ кжщата се чулъ шумъ. Родителитѣ погледнали и видѣли, че се виятъ и издигатъ все по-високо и по-висока къмъ небето като гарвани седемтѣ прокълнати синове.

Голѣма тжга паднала на сърдцето на нещастнитѣ родители. Но било вече късно. Клетвата била